

NAŠE SKLADIŠČE

Utemeljitev

Štiri nevidne delavke, skladiščnice v distopičnem svetu hipersupermegamaksimarketa, skrite pred očmi kupcev in javnosti prelagajo živilske artikle iz velikih in manjših škatel na policičnike, lepijo deklaracije na uvoženo robo, prekladajo polno in prazno embalažo gor in dol pa spet nazaj ... v enolično neskončnost. V prisilno prostovoljni izolaciji strašljivo ogromne skladiščne hale kot v kakem taborišču z malo stikov z zunanjim svetom delajo, jejo, se umivajo in spijo štiri delavke. Televizijska nadaljevanka in *Talenti* pred spanjem so jim zelo skopo odmerjeni. Domov gredo menda v nedeljo; a ne prav vsako.

Štiri skladiščnice, Evelin, Maria, Suzi in Vera, delajo v stalnem strahu pred izgubo svojih bednih služb. Neprestana optimizacija delovnega procesa je dejstvo, izpolnjevanje norme neizprosno, vsaka malica se zaračuna posebej, vsak obisk zdravnika je strošek. V njihovem delavniku je normirano prav vse: celo odhodi na stranišče, dan pa se konča šele, ko to odobri nadrejena poslovodja Grebovič, ljubkovalno imenovana Grba; nadur nihče več ne šteje, pa saj jih tudi nihče ne bo več plačal.

Štiri delavke, štiri skromne eksistence, se svojega položaja jasno zavedajo, a stojično vztrajajo pri enoličnih opravilih: zaradi mezde, ki jo za zdaj še prejemajo redno. Štiri delavke, vsaka s svojimi željami, talenti, prepričanji, hotenji in zgodbami; vsaka tudi s sanja(rija)mi o boljšem življenju, o spremembah, četudi majhnih in skromnih. Medsebojne naklonjenosti, mala zavezništva in drobni prepiri so tisto, kar edino še osmišlja njihovo existenco, njihovemu delu pa daje nekakšen smisel. Skladiščnice v enoličnem del(avnik)u najdevajo svoje drobne sreče, male spodbude in mala veselja. Med sodelavkami vlada toplina, skupaj premorejo dobršno, skorajda zdravo mero samoironije, potrpljenja in humorja, medsebojne tolažbe in podpore. Najstarejša, Vera, je vodja skladišča z bolečinami v križu. Še pomni svobodo priljudnih malih trgovinic iz časov socializma in neke druge države ... Maria, magistra komparativistke s pisateljskim talentom, vsak prosti trenutek na delu izrabi za pisanje zgodb in upa, da si bo nekoč morda lahko plačala stroške tiska literarnega prvenca ... Suzi, samohranilka, njena otroka zdaj vzgaja tašča, sanjari le o skromni premestitvi na cvetličarski oddelek veletrgovine ... Evelin, najmlajša, pa je otrok kapitalizma – *wanna be* pevka, plesalka, igralka, kratka medijska zvezda – ki pa bo, brez talentov, ostala skladiščnica ...

Svet štirih delavk je zaprta škatla: skladišče je zaprta škatla, v kateri je neznansko število manjših škatel z najrazličnejšimi rečmi z vseh koncev sveta, ki si jih same ne bodo mogle nikoli privoščiti.

Utečeno kolesje dela, komunikacije in odnosov med štirimi delavkami prekinjajo motnje: nenapovedani prihodi poslovodje Grbe, ki grozi z odpuščanji; izgubljeni kupec, ki že dneve ne najde izhoda iz trgovine in si želi kupiti nekaj, kar ni naprodaj, ko pa to nazadnje vendarle dobi, svojo željo drago plača; skladiščnik Bigi, ki dostavlja novo robo in se mu nadvse mudi; vzvišeni regijski direktor, ki svojih delavk še pogleda ne; in novinar nekakšnega *TV tednika*, ki

se želi pravičniško naslajati nad zgodbami brezpravnih, nevidnih delavk sveta in bi rad svoje občinstvo osrečil in ogorčil z zgodbo iz resničnega življenja, vendar življenje naših delavk zanj ni dovolj resnično ... Kako bi tudi bilo? Ko pa je življenje v škatli ...

Skratka, socialna drama. Samo da je v resnici smešna kot komedija, mogoče celo farsa, ki je v bistvu žalostna. Realistična v slogu, gibka v jeziku in obenem absurdna v maniri. Drama iz našega okolja in časa, obenem pa distopija, ki nam s krožno dramaturgijo dopušča le malo upanja na spremembo in odrešitev.